

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *A királyság ünnepe az Operában*

Forrás:

Uj Nemzet

Bp.

(Hely)

1920 III. 12

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Opera

Idő

"1920"

Személy

A királyság ünnepe Diszeloadás az Operaházban

Tegnap este a magyar királyság pártja diszeloadást rendezett az Operaházban.

Már napszállat után kíváncsian sűrűgtek-forogtak az Andrássy-uti járdán, hogy félhét felé diszruhás rendőröknek kellett el-zárni az Opera felé vezető utat és a kordonon csak azokat engedték át, akiknek belépőjegyük volt.

Később megkezdődött a kocsik és az autók rohanása. A háboru óta nem láttunk ennyi urifogatot. Maga a nézőtér pedig külön látványosság. Diszmagyaros urak... nők, pártában, vagy főkötőben... ruhájukon fekete, nyakukon pedig fehér igazgyöngy... a füleken rózsaszínen és zölden szikrázó briliánsok... Egy páholy háromezer korona, de az, ami a füleken és a nyakakon csillog, legalább hárommillió korona. Sok tiszt jelent meg polgári ruhában és katonai kitüntetését kicsinyített alakban aranyláncon hordja. Az egyházi méltóságok lila- és bibordisze kellemes színfolttal tarkítja a frakkok egyhangu feketeségét és az atillák aranyos tündöklését.

A Szózat elénekzése után Márkus Emma jelenik meg a színen, megragadóan érdekes és egyszerű maszokban, mely a régi, eltűnt magyar századokat idézte. Egyszerűen, az ő nagy tehetsége minden nemességével István királyt hivatja:

„Hol vagy István király?
Éged néped kíván,
Gyászos öltözetben
Te előtted sirván“.

Művészi tekintetben ez a vers az egész est legkiemelkedőbb pontja.

Utána Rákosi Jenő regényesen színes, álomjelenetekkel teljes, hatásos ünnepi játékát mutatták be: „A szent korona varázsát“, a főszerepben Kertész Dezsővel, Bakó Lászlóval, Pethes Imrével és Hettyey Arankával. Imre király egy puszta vesszővel a kezében Endre táborába lép és senki se nyúl hozzá, mert a szent korona varázsa védi.

Tanay Frigyes, Végvári gyűjtő költeményét szavalja.

Szigligeti Edétől egy színműrészletet játszanak, mely Mátyás választásáról szól. Hegedűs Gyula Szilágyi Mihály szerepében igen jó.

Herczeg Ferenc ünnepi játékában két angyal siratja és dicsőíti az elárvult magyar koronát. Aczél Ilona és Bajor Gizi stílusosan beszél, Márkus László rendezése kitűnő.

A szóke angyal egy helyütt ezt mondja:

— A felvidék annak hódoljon, aki jobban tudja szeretni a szabadságot, mint szerette a kuruc és vörös sapkát. És Pozsony nem a legfurfangosabbat uralja, hanem azt a népet, mely vitam et sanguinem tudott áldozni a becsületért. Bihar azé lesz, aki szent, mint László király, erőskarú, mint nagyfalusi Toldi, éleselméjű, mint szalontai Arany, igazszívű, mint geszti Tisza István.

Ezekre a szavakra leirhatatlanul erős tapsvihar tört ki, mely percekig zugott.

Az angyal pedig folytatta:

— Erdély nem veszett el! Akkor vész csak el, ha találkozik balkáni, aki úgy tud uralkodni kincses Kolozsváron, mint Kinizsy Pál és aki úgy tud dalolni és meghalni, mint Segesváron Petőfi.

Utána az udvari ünnepszeg következett. Főrangú hölgyek s urak jelmezesen jelentek meg

a színpadon, a királyt, a királynét, a heroldokat, a nemeseket és apródokat ábrázolva. Endrődy Béla bevezető verse után Nirschy Emilia táncolt, Odry Árpád szavalt, Sándor Erzsí, Székelyhidy Ferenc, Dömötör Ilona, Szemere Árpád, Medek Anna, Rózsa Lajos, Kosáry Emma, Környei Béla énekelt.

Nem hagyhatjuk azonban szó nélkül, hogy minden alkalmi darab tülön-tul nagy sötétben pergett le a színpadon. A nézőtérén nagy volt a fény, a színpadon annál kisebb. Pedig ide is jutott volna elég, ha a világosító nem fukarkodik.